

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 UNSSU

บทที่ 13.1 กำเนิดจิต...สมาธิ...พุทธะหรือไสยะ

www.boonyapalang.com

บทที่ 13.1 กำเนิดจิต...สมาธิ...พุทธหรือไสยยะ

น้องๆ พี่ๆ ถามว่าเมื่อไหร่ จะอธิบายเรื่องการทำสมาธิ วิธีทำสมาธิจิต อยากรู้ อยากราบ ซึ่งคำถามนี้มันก็แปลกดี ที่แปลกก็เพราะแต่ละนาย แต่ละนาง ก็ล้วนแต่ทำกันมาหลายต่อหลายปีแล้วทั้งนั้น บางคนฝึกนั่งมา ยี่สิบสามสิบปี มานั่งถาม....การทำสมาธิที่ถูกต่อนั้น ทำอย่างไร...? แล้วไอ้ที่ฝึกที่นั่งกันมาจากครูบาอาจารย์ ต่างๆ มันผิดรีง...

ที่ไม่ใช่วิธีการทำสมาธิจิต เพราะไม่ค่อยมีคนถาม ส่วนคนที่ถาม ก็ไม่อยากจะตอบ...! ที่ไม่อยากจะตอบเพราะ ท่านวางจิตยังไม่ตรงทางแห่งวิधिพุทธ อะไรคือทางแห่งวิधिพุทธ

ทางแห่งสมาธิ วิधिพุทธก็คือ ใจที่มี “ศีล” ต้องสร้างศีลขึ้นมาให้ใจได้เกาะก่อน ผู้ไม่มีศีล สมาธิแห่งวิधिพุทธไม่เกิด...! ที่เกิดเป็นสมาธิไสยศาสตร์....เดินลีกลงไปเท่าไร ใจลล่ำถอดถอนอารมณ์ยากเท่านั้น....!

การทำใจเป็นสมาธิจิต ต้องมีผู้ชี้แนะ มัวเองเมื่อไหร่ เพี้ยนเมื่อนั้น บางท่านมีพระเป็นผู้ชี้แนะ เป็นครูบาอาจารย์ แต่เป็นสมาธิเพี้ยนตั้งแต่รุ่นอาจารย์ของอาจารย์

มายังอาจารย์ที่เป็นพระนั้นก็มิ เป็นสมาธิประเภทไสยศาสตร์ ทำไปแล้วถึงที่สุดแห่งอารมณ์ ไม่รู้จะเดินทาง ต่อยังไง ไปไม่ไหว บ้าและวิกลจริตไปเลย ก็ยังมี

ที่เพี้ยนที่บ้ากัน เพราะเป็นผู้ที่ใจไม่มีศีล ขาดผู้ชี้แนะ ที่ชี้กันก็ใช้ดินชี้ ไม่ได้ใช้ปัญญาชี้ จ๋าๆ กันเอามาชี้ ชี้ไปชี้ มา หลงแม่งทั้งอาจารย์ทั้งศิษย์

คนที่มาวิหารกลางน้ำทราบว่ ที่นี่ ผู้อยู่ ปฏิบัติทำสมาธิจิต แต่เมื่อมาแล้ว ก็ไม่เห็นจะทำสมาธิจิตอะไร ตรงไหน อยากรจะมานั่งกรรมฐาน หลวงพี่ หลวงพ่อ ก็เอาแต่พูดๆ ะ เรื่องทาน เรื่องศีล

ไม่พูดเรื่องการทำสมาธิ ที่เสียตังค์ ขำน้ำขำมกุกเขากันมา ก็เพื่อว่ามานั่งกรรมฐานทำสมาธิจิต ไม่อยากรู้เรื่อง ทาน เรื่องศีล...!

“น่าเบื่อ มันมีกันอยู่แล้ว ทำบุญอยู่ตลอด สมาทานศีลเป็นประจำ....ไม่ยากฟัง”

มันไม่ใช่ศีลเป็นข้อๆ ที่จ๋าๆ กันมาอย่างนั้น...?

ศีลในที่นี้หมายถึง ใจที่เป็นศีล การจะมีศีลได้ ต้องหาเครื่องมือให้กับใจ ต้องสร้างเครื่องมือขึ้นมาก่อน เครื่องมือแห่งศีลก็คือ “ทาน” ใจที่มีทานเป็นเครื่องอยู่ ศีลจะเกิด

เมื่อศีลเกิด สมาธิก็จะเกิด เมื่อสมาธิเกิด ปัญญาก็จะเกิด เมื่อปัญญาเกิด กรรมฐานก็เกิด กรรมฐานเกิด ฌานก็เกิด เมื่อฌานแห่งกรรมฐานเกิด ศีลเบื้องต้นอันเป็นอารมณ์ของพระอริยเจ้าก็เกิด

เมื่อศีลแห่งพระอริยเจ้าเกิด สมาธิพระอริยเจ้าก็เกิด เมื่อสมาธิเกิดปัญญาพระอริยเจ้าก็เกิด ปัญญาพระอริยเจ้าเกิด ความหลุดพ้นจากโลกอันเส็งเคร็งนี้ ก็พึงมี...มันจะดำเนินไต่เรียงมาอย่างนี้....!

เราฝึกสมาธิจิตวิธิพุทธ เพื่อก้าวดำเนินแนวทางไปสู่ความหลุดพ้น ไม่ได้ฝึกสมาธิจิตให้ใจถล่ำลึกลึดเป็นเครื่องอยู่ ฝึกเพื่อถอดถอนตัณหา มานะ ทิฐิ อันเกิดจาก โลก โกรธ หลง ออก

ไม่ได้ฝึกเพื่อให้ยึดให้หลง มนุษย์ขั้นศีล เป็นมนุษย์ธรรม มีความไม่ตกต่ำไปสู่หุบเหวแห่งนรกเป็นธรรมดา เมื่อกลับมาเกิด จะได้เกิดเป็นมนุษย์ขั้นธรรม ไม่ต่ำไปเป็นสัตว์ อสูรกาย เปรต นรก

ศีลเบื้องต้นแห่งวิธิพุทธ เป็นศีลขั้น “โสดาปัตติมรรค” เป็นศีลขั้นเริ่มการเป็น “พระอริยเจ้า” พอเข้าใจและรู้เรื่องช่องทางการตัดเครื่องร้อยรัด ที่เรียกกันว่า “สังโยชน์ 3” เป็นขั้นต้น

เบื้องต้นของชาวพุทธ ถ้าอธิบายก็จะยาว มั่วและไม่รู้เรื่องกันอีก วิชาการแบบแผนภาษาบาลี วิธีนั้น วิธีนี้ มันน่าเบื่อ ต้องเป็นอะไรที่รวบรัด เร็วๆ สำเร็จรูป ถึงจะแจ้งจริง...

ปัญหาคือ ปัญญาเรามีไม่พอ เครื่องรองรับของเรามันมีน้อย ชี้แนะง่ายๆ เร็วๆ ได้เร็วๆ นะมี แต่เราทำกันไม่ได้ ใจมันรับไม่ไหว ใจมันไม่เอา มีแต่สมองความคิดที่จะเอา สมองหมาปัญญาควาย มันเอาไม่ได้....

การทำสมาธิจิต ต้องมีผู้ชี้แนะไปเป็นขั้นๆ เหมือนทานอาหารทีละคำ จะยัดทั้งกะละมังเลยทีเดียว ไม่ได้หροกปากกว้างไม่พอ...ผู้ชี้

ถ้าอยู่ในปากหลง ชี้เท่าไรก็หลงเท่านั้น หลงป่า แล้วเจอทาร์ซาน ดีใจที่เจอทาร์ซาน อยากให้ทาร์ซานนำออกจากป่า ที่ไหนได้

ไอ้ทาร์ซานมันก็หลงอยู่นาน ออกจากป่าไม่เป็นเหมือนกัน จึงได้กลายมาเป็นทาร์ซาน แล้วจะให้ทาร์ซานพวกนี้ เป็นครูบาอาจารย์ นำออกจากป่าอารมณ์ที่เราหลงกัน ได้อย่างไร....?

เราฝึกสมาธิจิตเพื่อก้าวขึ้นไปสู่ความเป็น “พระ” ไม่ได้ฝึกเพื่อก้าวลงไปเป็น “ผีเปรต” เราฝึกเพื่อความเป็น “พุทธะ” ไม่ได้ฝึกเพื่อความเป็น “ไสยะ” พุทธะพุ่งขึ้นไปสู่ความสว่าง ไสยะดึงลงไปสู่ความมืดมิด ยิ่งฝึกยิ่งทำ ยิ่งมืด ที่สว่างก็สว่างในพากมืด

การฝึกสมาธิจิตมีแนวทางอยู่สองนัย นัยยะแรกก็คือ ฝึกเพื่อให้เกิด “ทิพยจักขุญาณ” คือมีความรู้ ความเห็น ในสิ่งที่เราๆ ชาวโลกมองด้วยตาเนื้อไม่เห็น หูไม่ได้ยิน จมูกไม่ได้กลิ่น แต่ใช้ใจเป็นเครื่องรู้ ที่นี้ เมื่อใช้ใจเป็น เครื่องรู้ มันไม่ได้มองด้วยตาหูรู้ ใจที่ไม่มีศีลเป็นเครื่องอยู่ ไร้ผู้ควบคุมชี้แนะแนวทาง อាកารทางจิตประสาท มันก็จะเกิด เพราะมันเป็นเรื่องการปรุงแต่งทางจิต ภาษาพระเขาว่า “จิตสังขาร” ใช้อาการจิตสังขาร เป็น การปรุงแต่งของจิตและใจ ผ่านทางขั้น 5 อาศัยตา หู ลิ้น จมูก กาย อารมณ์ใจ สัมผัส ไปสแกนวิเคราะห์ใน สมอตามสัญญา แล้วจึงเทียบเคียงมาเป็นความเข้าใจ เป็นอาหารใจ เก็บไว้เป็นเสบียงภายในจิต เพื่อนำเอา สัญญาแปรเหล่านี้ ไปสร้างรูป สร้างภพต่อ ถ้าอธิบายก็ยาวเหยียด

เสบียงตัวนี้ก็คือ ตัณหา การยึดมั่นแห่งใจ เป็นเหตุแห่ง “ภพ” คือการก่อให้เกิด เพราะยึดมั่น ยึดนี้ มีนี้แหละ มันเป็น

เหตุ “ก่อ” ให้ “เกิด” ตั้งแต่ยังไม่เด็ดสะมอเรเลยทีเดียวน เป็นเหตุให้เกิดทุกขอยู่ตลอดเวลา แต่พวกเราเอง มองไม่เห็นตัวทุกข์ จึงรู้สึกสุข เวลาได้ “ก่อ”

เมื่อไม่รู้จักทุกข์ ปัญญาที่จะก่อการดับทุกข์ก็เลยไม่มี มันกลายเป็นสุขที่ได้เสพ ที่นี้ เมื่อใจที่ยังมองไม่เห็นทุกข์ มาฝึกสมาธิจิต มันก็ฝึกแบบเอาไม่จริง เมื่อเอาไม่จริง ก็ได้ไม่จริง เมื่อได้ไม่จริง ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ก็เลยท้อ เมื่อท้อ ความเพียรที่ไม่จริงอยู่แล้ว ก็เลยหาย เมื่อหายก็เลยหยุดๆ ทำๆ และไม่รู้ว่าจะทำไปเพื่ออะไร เอามันเอา เท่ เป็นคนดีมีกรรมฐาน นั่งหลับตาเหมือนกันอย่างเขาๆ ว่า เป็นเรื่องฮิต บ้ากระแส ตามแฟชั่นคนทำดี ทำ เพื่อให้คนเห็นว่า...! ข้าเป็นนักวิปัสสนากรรมฐาน...โคตรเท่ชิบหายวายปวง บางคนเลิกไปเลย แล้วด่าว่า ทำลายพุทธศาสนาไปเลย ก็มี เพราะตัวเองทำมานานแล้วไม่เห็นมีอะไร ได้อะไร อย่างที่เมื่ๆ กัน...มันเพียรไม่ พอ ไม่ต่อเนื่อง ถึงต่อเนื่อง ก็ต่อเนื่องแบบโง่ๆ เคี้ยวหญ้าไปหลับตาไป มันจะไปได้อะไร...! ก็ได้แค่หลับตา เคี้ยวหญ้า ร้องมอๆ

อีกนัยยะหนึ่ง การฝึกสมาธิจิตเพื่อดำเนินทางไปสู่ความเป็นพระอรียเจ้า นัยยะนี้ไม่หนัก ใช้ปัญญาเล็กน้อย สมาธิเล็กน้อย ไปสว่างแน่ แต่ไม่ได้ทิพยจักขุญาณ ถึงได้ ก็ได้แบบ “ข้างแฉ่งมัน” ไม่ค่อยยึดถือเท่าไร ใจ เหนียวไปทางด้านหลุดพ้น ไม่ค่อยมัน ไม่เท่ ไม้ไม่ได้อย่างพวกฝึกมาทางทิพยจักขุญาณ ใ้อพวกนี้เห็นนรก สวรรค์ เห็นผี เห็นเทวดา มันใช้ใจเห็น ถ้าฝึกจริง มีผู้ชี้แนะถูก ก็เห็นจริง ใจรู้จริง ถ้าเอาไม่จริง ใจก็จะเห็น แบบประสาทๆ เอาประสาทความเพี้ยนแห่งใจเข้าไปยึด เข้า ไปตัดสิน แล้วชี้บอกให้คนอื่นประสาทเพี้ยนๆ ตามไปด้วย

การทำสมาธิจิตมีการทำใจอยู่สองลักษณะ ลักษณะแรก ทำใจไปในทางสงบ ระงับการฟุ้งซ่านที่มันผุดขึ้นมา ไม่รู้จบชะก่อน ตะครุบมันให้ได้ อย่าให้ใจมันตื่น มันตื่นซุกซนมาก่อนเราเกิด ห้ามนั่งสมาธิ แต่มีวิธีหลอกล่อมัน อีกลักษณะ ใช้ใจในการวิเคราะห์พิจารณา ใช้สัญญาที่เรารู้มา จำมา สัมผัส กระทบมา พิจารณาเข้าไปซ้ำมา จนเกิดปัญญา ตกผลึกความคิดทางปัญญา จนซึมซาบเข้าไปสู่ใจ...จากอารมณ์สมองตกผลึกเข้าสู่ใจถึงจะเรียกว่า เข้าใจ ไม่ใช่ความรู้ ที่จำๆ กันมาอยู่...!

ความรู้ เมื่อยังไม่เข้าใจ มันก็เป็นความไม่รู้ มันรู้เพราะเรียนมาจำมา แล้วไปยึดเอาความรู้นั้นเข้า มันก็เลยยังไม่เข้าใจ ใจไม่มีรูปประตูให้เข้าไป ถ้าไม่เข้าไปในใจ ทำอะไรก็ไม่ถูก ที่ทำถูกก็ทำถูกอย่างผิดๆ เป็นถูกโดยอาการสมมุติที่เกิดจากความคิด มีความคิดว่าใช่ว่าถูก แต่ยังไม่เข้าใจ แม้ใจคิดว่าเข้าใจแล้ว มันไม่เข้าใจตาม “ธรรม” มันเข้าใจตามใจตัวเอง เมื่อเข้าใจตามใจตัวเอง อาการหลงมันก็เกิด มันเกิดเข้าใจแบบหลงๆ ว่ามันรู้แล้ว เข้าใจแล้ว...!

การทำสมาธิจิต พระพุทธองค์ทรงจำแนกไว้ทั้งหมด 40 หมวด หรือเราเรียกว่า 40 กอง เป็นกรรมฐาน คือที่ตั้งแห่งใจ มี 40 แบบ 40 อย่าง

40 แบบ 40 อย่างนี้ เป็นทางดำเนินไปสู่ทางหลุดพ้น เป็นเครื่องมือแห่งมรรค เพื่อให้เกิดผล ผิดไปจาก 40 กอง เป็นเครื่องมือแห่งความ “มักมาก” มรรคคล้ายๆ กัน มีมักมาก กับ มรรคผล

เรามักจะฝึกกันมาทางมักมาก ไม่ค่อยรู้เรื่องทางมรรคผล วิปัสสนากรรมฐาน 40 กอง มีฝึกอย่างมักมาก และฝึกอย่างมรรคผล เราจะฝึกแบบไหน

ฝึกแบบเกิดทิพยจักขุญาณ ก็มีทิพยจักขุญาณแบบมักมาก และทิพยจักขุญาณแบบมรรคผล หรือฝึกมาทางพระอริยเจ้าแบบมักมาก

แบบมรรคผลก็มี อยู่ที่ใจเลือก ใจที่เลือก ปากมันก็บอกว่ามรรคผล แต่ใจมันทำแบบมักมาก มักมากก็คือ สันดานแล้ว มีอาการหลงเป็นเครื่องเสพ

ใจมันยึดหลง อยู่แบบงงๆ ไร้เป็นสภาวะ ใจมันชอบงงและมึนๆ มันมันส์ดี ถ้ามรรคผล ใจจะดำเนินไปด้วยสติปัญญาเด่นชัด หนีทุกข์ไปให้พ้นๆ ด้วยความเข้าใจ มีนิพพานเป็นอารมณ์

ส่วนมักมากมีต้นเหตุเป็นอารมณ์ มีเพื่อนคู่หู คือมักง่าย พวกมีมักง่าย ทำอะไรก็เหยาะแหยะ หย่อนยาน จริงมั่ง ไม่จริงมั่ง

ใน 40 กอง แห่งการฝึกปฏิบัติกรรมฐาน ยังแบ่งออกเป็นฝ่าย “วิปัสสนา” และฝ่าย “สมณะ” วิปัสสนา ก็คือ การพิจารณาตามเหตุแห่งการเกิดดับที่ปรากฏแก่ใจ หรือทาง ตา หู ลิ้น จมูก กาย อารมณ์ใจ

ส่วนสมณะ ก็คือ การทำใจระงับให้เกิดความสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน ทำให้ใจมีอารมณ์เดียว สร้างที่ตั้งแห่งใจให้ทำงาน อยู่กับอารมณ์เดียว โดยใช้สัญลักษณ์เป็นเครื่องล่อให้ใจมันจดจ่ออยู่กับอารมณ์นั้น

ในกรรมฐานทั้ง 40 กอง เป็นการพิจารณาหรือ วิปัสสนากรรมฐานชะ 29 กอง เป็นการสงบเพื่อให้ใจเป็น อารมณ์เดียว เป็นสมถกรรมฐานชะ 11 กอง และ 1 ใน 11 กอง ก็มี อานาปานสติ ที่พวกเราติดกันอยู่ในปาก สมณะนี้

และเป็นหนึ่งในน้ำจิ้มของทุกๆ กอง กองอื่นๆ แห่งกรรมฐานอีก 39 กอง หากคนรู้จักยาก ไม่ค่อยเข้าใจและ รู้จักกัน แล้วใจมันจะเติบโตใหญ่เป็นผู้รู้ ผู้เข้าใจธรรม ได้ยังงัย...?

ถ้าจะอธิบาย พวกก็ไม่อยากฟัง กองอื่นไม่อยากฟัง อยากฟังกองอานาปานสติกองเดียว แล้วไม่เคยรู้ด้วยว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของ 40 กอง

งั้น...! อีก 39 กอง จะไม่พูดถึง จะเอาแต่กองน้ำจิ้มที่พวกชอบๆ กัน เอาให้มันบ้าและหายอยากกันไปเลย... จะได้โง่กันสุดๆ มากมาดีกว่ามรรคผล เอางั้นเลย....

อานาปานสติ เป็นการฝึกปราณ เป็นการดูลมหายใจเข้าออกเป็นที่ตั้งแห่งกรรมฐาน เป็นกองกรรมฐานที่ยาก ที่สุดในโลก...?

เป็นเสมือนน้ำจิ้ม เครื่องปรุงอาหาร ให้มีรสชาติน่ารับประทานขึ้น คนที่ชอบกินแต่น้ำจิ้มและซอส ไม่ยอมกิน ข้าว กินกับ มันคงจะโตตายชั๊กละนะ...!

แต่มันเป็นเรื่องของจิต เป็นการสร้างศรัทธาให้กับเจ้าสำนัก อะอะก็นั่งขาทับกัน หลับตาไม่รู้ไม่ชี้ซะก่อน มัน หลับตาไปทำอะไรกัน มันยังไม่รู้เลย

มันบอกกันว่า ทำอย่างนี้แล้วจะเกิด “ปัญญาญาณ” นั่งไม่รู้ไม่ชี้ มันเกิดปัญญาญาณตรงไหน...ก็พระพุทธ องค์เจ้าทรงตรัสแล้วว่า

มันเป็นหนึ่งในปากสมณะ เป็นกองหนึ่งในการทำใจให้สงบ ทำใจให้สงบ มันเกิดปัญญาตัวเองตรงไหน...มีแต่น้ำจิ้มรสเลิศ แต่ไม่มีกับข้าวให้ปรุง ฝึกให้รสเลิศไปทำไม...!

ก็ในเมื่อไม่เอา ไม่รู้จักกับข้าวอีก 29 อย่าง ที่จะทำให้อิ่ม จะทำให้โต จะทำให้มีกำลัง...มันชอบกินแต่น้ำจิ้ม มันไม่ชอบกินข้าว กินกับ เป็นทารกน้อยสมองฝ่อ โตด้วยน้ำจิ้ม แขนขาไม่สมประกอบ สัดส่วนการโตไม่เท่ากัน

อานาปานสติ ก็เหมือนเราขุดดินยกร่องสวน ยกร่องเสร็จเรียบร้อย ต้องการเมล็ดพันธุ์ที่เราชอบที่เราต้องการ ปลูกมันลงไป มันจึงจะเกิดผล

การปลูกก็ต้องพยายามรดน้ำ พรวนดิน ให้อายุ อยู่อย่างสม่ำเสมอ ผลที่ได้จึงจะตก จึงจะดี มีแต่ดินที่พรวนไว้ดีแล้ว แต่ไม่รู้จักเมล็ดพันธุ์

หาเมล็ดพันธุ์ไม่เป็น มันก็แค่เป็นกองดินที่เปล่าประโยชน์ ผลอันเป็นปัญญาจะเกิดมาจากไหน นานๆ ไป วัชพืชอื่นๆ ที่ไม่มีประโยชน์ ก็แย่งกันขึ้นเติบโตให้หลง ให้รุกร้าง นี่...มันเป็นแบบนี้ ท่านผู้ชม...!

อานาปานสติ เป็นเครื่องอยู่ให้เกิดความสงบ ทำกันทั่วโลก หลายลัทธิ หลายศาสนาเขาก็ทำกัน ไม่ใช่ทำแค่ พุทธศาสนา หมอผี ฤๅษี ซีไพร เขาก็ใช้กัน ทำกัน

มันเป็นแผ่นดินที่ใช้ในการปลูก ไม่ใช่เป็นแผ่นดินที่กองอยู่เฉยๆ ปลูกดีมันก็ได้ดี ปลูกชั่วมันก็ได้ชั่ว แผ่นดินไม่แยกคนปลูก คนปลูกจะดี จะชั่ว จะเยี่ยว จะขี้ใส่ แผ่นดินไม่รังเกียจ

ปลูกอะไรทำอะไรยังไง ผลออกเจริญเติบโตขึ้นได้หมด อยู่ที่ว่า จะปลูกหรือไม่ปลูก ถ้าปลูกแล้วจะปลูกอะไร...? หรือจะฝัก จะสร้างแผ่นดินไว้เฉยๆ ไม่ทำอะไรขึ้นมาเพื่อสร้างอาหาร

ปล่อยให้เป็นที่รกร้าง หรือรุกร้างด้วยพืชที่ไม่ต้องการมันครองใจ มันครองแผ่นดิน....มันจะสร้างแผ่นดินไปทำไม เมื่อไม่มีใจปลูก และทำความรู้จักเมล็ดพันธุ์....?

พุทธศาสนามีเมล็ดพันธุ์ดี มีกรรมวิธียกแผ่นดินเพื่อเตรียมไว้ปลูก แต่เราๆ ส่วนใหญ่ไม่เอาแบบ “พุทธะ” ชอบที่จะเอาแบบ “ไสยะ”

แบบพุทธะน่าจะง่ายมากและมองดูสง่าผ่าเผย ส่วนแบบไสยะ ดูน่ากลัว ทำใจยาก แต่ก็หลงชอบทำกัน พวกพระ พวกเจ้าสำนัก จอมลัทธินี้แหละ เจ้าตัวดี ค้นคิดวิธีแปลกๆ แล้วเข้าใจว่านี่ถูกต้อง

โดยไม่รู้ๆ ถ้าถูกต้อง พระพุทธองค์ต้องทรงชี้แนะ นี่มันคิดวิธีการด้วยตัวเอง เป็นเจ้าลัทธิที่ใช้พุทธศาสนาบังหน้า ไว้เป็นเครื่องล่อลากที่มาจากความศรัทธา

เป็นเครื่องหาเลี้ยงชีพ เลี้ยงปาก เลี้ยงท้อง ไม่ได้ฝึกเพื่อทางพ้นโลก ฝึกกัน ทำกันเพื่อความมักมาก ไม่ได้ดำเนินทางมาทางมรรคผล

แต่เอาคำว่ามรรคผลเป็นเครื่องจูงใจ เป็นไปเพื่อโลกธรรมแปด ฉีกแนวออกไปจากมรรคแปด ที่พระบรมครูได้ทรงชี้แนะ แต่อ้างว่า นี่คือนิรุกติศาสตร์ในพุทธศาสนา

“เอาธรรมมาให้ใจยึด” ไม่ “เอาใจเข้าไปยึดธรรม” เอาธรรมมาสู่ใจ ก็คือ เลือกอะไรที่ชอบที่ถูกต้องใจ มาเป็นเครื่องยึด ไม่เอาใจไปสู่ความเป็นจริงในสรรพสิ่ง ที่เรียกว่าธรรม “ธรรม” ก็คือ “ธรรมตา” รู้จักธรรมตา แต่ไม่เข้าใจว่ามันธรรมตากันยังไง

ธรรม เป็นธรรมตาไม่ได้ ถ้ายังมีใจเข้าไปตัดสินใจที่ไม่ใช่ใจใน แต่เป็นใจหรือตัวรู้ ที่เรียกว่า วิญญาณรู้ มันเป็นตัวรู้แค่เปลือกของ ตา หู ลิ้น จมูก กาย และอารมณ์ใจ

เป็นวิญญาณรู้ของช่องทางเข้า ไปยึดติดกับตัวรู้หรือวิญญาณช่องทางเข้า เช่น รู้ทางตา เขาก็เรียกว่า จักขุ วิญญาณ ทางหู ก็โสตวิญญาณ

นี่มันไปติดตัวรู้อยู่กับช่องทางเข้าพวกนี้ ยึดตัวรู้ของช่องทางเข้าเป็นอารมณ์ ชอบทางตา แต่ไม่ชอบทางหู ชอบทางหู ทางตา แต่ไม่ชอบทางกลิ่น

นี่ใจมันเป็นอย่างนี้ เป็นใจผิวเปลือก ไม่ใช่ใจเนื้อเยื่อ เป็นอารมณ์ใจ ไม่ใช่ เข้าใจ เป็นตัวมักมาก ไม่ใช่ มรรคผล เป็นตัวตน ไม่ใช่ธรรม

ใจที่ยังไม่เข้าใจธรรม เป็นใจที่ยังเข้าไม่ถึงธรรมตา ใจที่ไม่ธรรมตา ก็ย่อมต้องมีตัวตน เมื่อมีตัวตน ทั้งความดีและความเลวมันก็มีที่อยู่

มันอยู่กันได้เพราะมีตัวตนให้อยู่ เมื่อตัวตนมีอยู่ การสร้างสมาธิจิตวิสุทธิ ก็เป็นรูที่คับแคบ แทรกเข้าไปยาก ตัวตนขนาดข้าง ยึดลงรูปหยาบ มันยึดยาก เข้าไปไม่ได้

ความพอดีมันไม่มี เอาทฤษฎีของตัวเองที่รู้มาจำมา ประูแต่งเป็นเรื่องเป็นราวเข้าไป ประูให้กับคนอื่น ประูให้กับตัวเอง ประูทั้งที่หลับตา และประูในขณะที่ลืมตา เป็นวิวัฒนาการทางจิต ที่คิดว่า “ใช่”

กูใช่ เชื้อฉันทะ ข้าทำมานาน อาจารย์รู้ดี เป็นอาจารย์ที่คิดว่ารู้ สอนพวกไม่รู้อีกที พวกไม่รู้มันมีมาก เมื่อรวมพวกไม่รู้มากๆ เข้า ไอ้อาจารย์ก็เลยคิดว่า “ใช่” ที่ทำที่คิดนั้นมันถูก

เอาจำนวนพวกไม่รู้ที่โดนหลอก มาเป็นวัตถุ เครื่องยืนยันความถูกต้องของทฤษฎี ที่รู้ที่จำที่ปรุงขึ้นมา “คนโง่ มีปริมาณมาก มันครอบครองแผ่นดินแทบทุกตารางนิ้ว ไม่เหลือที่ให้ประชาชนได้ยืนเบียด”

มีผู้นำทั้งที่เป็นตัวผู้และตัวเมีย ตัวเมื่อก็นำไปอย่าง ตัวผู้ก็นำไปอย่าง อ่างความเป็นพุทธะเข้าไปสอดเจริญสมาธิจิตกันเป็นที่หนุกหนาน

ดูเหมือนเป็นการเจริญเพื่อการลดละ แต่เป็นตัวคนที่เจริญเพื่อการเพิ่มพูน เจริญเพื่อดำเนินในการเอาเข้า ไม่ค่อยได้เจริญเพื่อดำเนินในทางเอาออก

เอาผลแห่งจิตที่ปรุงขึ้นทางมโนเป็นเครื่องยึด ออกอาการทางกายให้ประสาทยๆ เพี้ยนๆ เข้าไว้ จะได้ดูแปลกๆ แยกออกไปไม่เหมือนใคร ความสง่าแห่งพุทธะหายไป ปล่อยให้ ไสยะเข้าไปครอบงำแทน

บางอาจารย์ที่เป็นเจ้าลัทธิ เจ้าสำนัก ผู้นำปฏิบัติสมาธิจิต อ่างความรู้ทางอาจารย์ ทางตำรา ทางคำภีร์ และประสบการณ์อันยาวนานในการนั่งหลับตา

ประพุดิตัวเป็น “พ่อค้าคนกลาง” ค้าขายระหว่าง “คนกับผี” ระหว่างโลกมนุษย์กับโลกวิญญูณ อ่างเป็น หลวงปู่หลวงพ่อ เป็นเทพนั้นเทพนี้

หากคนเป็นผู้ไม่เห็น สื่อไม่ได้ ต้องอาศัยพ่อค้า แม่ค้าคนกลาง ติดต่อซื้อขายให้ ชาวโลกจึงมีเจ้าสำนัก เจ้าสำนักตัวผู้และเจ้าสำนักตัวเมีย

เอาความไม่รู้ ความเป็นไสยะเข้ามาชู่ ชู่ให้เชื่อ ชู่ให้กลัว ชื่นผิด ชื่นถูก ต้องปฏิบัติอย่างนั้น ต้องปฏิบัติอย่างนี้ ทำให้มี ทำให้เกิด ทำให้เป็น พ่อค้า แม่ค้าคนกลาง

พูดอะไรก็ได้ ทำอะไรก็ได้ คนโง่ๆ จำนวนมากยอมเชื่อและเข้าใจในความหมายนั้นๆ นำมาประพุดิตี นำมาปฏิบัติ

เพราะพ่อค้าแม่ค้าคนกลางเป็นร่าง เป็นตัวแทนหลวงปู่ หลวงพ่อ ตัวแทนเทพ ตัวแทนผี ตัวแทนสัมภเวสี และวิญญูณเปรต เปรตสอนสมาธิ ก็ได้สมาธิแบบเปรตๆ

เทพสอนสมาธิ ก็ได้สมาธิแบบเทพ พระสอนสมาธิ ก็ได้สมาธิแบบพระ เปรตในร่างพระสอนสมาธิ ก็ได้สมาธิแบบเปรต ไม่ได้สมาธิแบบพระ

ชาวโลกแยกไม่ได้ว่า นี่มันพระหรือเปรต เปรตมีมากในสังคมทุกวันนี้ และเปรตไม่รู้ตัวด้วยว่า ตัวเองเป็นเปรต เปรตมักนึกว่าตัวเองเป็น “ปราชญ์”

ปราชญ์กับเปรต พูดออกมาเสียงคล้ายๆ กัน เปรตในคราบของปราชญ์จึงมีเยอะ เปรตเป็นพระ เปรตเป็นเทพ เปรตเป็นพุทธะ

เปรตมักทำธุระและเป็นพ่อค้าคนกลางให้ มีเปรตจริงๆ และเปรตปลอมๆ เปรตจริงมักจะโหยหิว เปรตปลอมโหยหิวยิ่งกว่า มักแสวงหากันไม่รู้จักอึด

อาการของเปรต มักใช้วัตถุเป็นเครื่องล่อ เอาภูมิรู้และการวางตัวเป็นกับดัก เหมือนแมงมุมผู้ไม่เอาอะไร ไม้หนักไปทางด้านไหน สงบนิ่งๆ อยู่กลางๆ

แต่พอกระแสน้ำเหือดด้านใดมาติดกับดัก แมงมุมพวกนี้ ก็หือแน๊็บ กระโจนพุ่งเข้าไปตะครุบเหยื่อ เหยื่อมันโง่เองที่ไม่รู้จักแมงมุม ไม่รู้จักกับดักของแมงมุม ไยแมงมุมไม่มีพิษมีภัยอะไรใดๆ กับใคร แต่ใครๆ อย่าไปติดกับดักของโยก็แล้วกัน...!

พูดถึงเรื่องสมาธิจิต ดันออกไปโผล่โยแมงมุม ผู้ฟังงงตายท่า...! วันนี้จะว่าถึงแนวมันก่อน มันเป็นแผนที่ทำให้รู้วิถี ถ้าเราอยู่ในวิถีแบบนี้ ก็ให้ถอยออกมาก่อน ถอยออกมาดู อย่าเพิ่งเข้าไปเป็นผู้แสดง

ผู้ดูย่อมรู้ และเห็นตัวแสดง ผู้แสดงไม่รู้ไม่เห็น ว่าโดนดู มันไหลไปกับกระแสอารมณ์ของการแสดง จึงดูไม่ออก ดูไม่เห็น ดูไม่เป็น ว่าใช่หรือไม่ใช่ ผิดหรือถูก

เอาอารมณ์การแสดงเองเข้าไปตัดสิน อะไรจะ จะพูดถึงเรื่องสมาธิ เข้าเรื่องสมาธิจริงๆ ไม่ได้ซักที คนเขาก็รอฟัง ออกจากแมงมุม ก็ไปโผล่เป็นนักแสดง...วู้....?? ภูนี่มันประสาท...!

ถ้าไม่กล่าวถึงสถานะและลักษณะมัน เดี่ยวพอเริ่มฝึกกัน มันก็จะลงไปในแนวไสยะอีก ก็ต้องทนฟังกันก่อน ว่าถึงการทำสมาธิ

บางกลุ่มมาฝึกกันที่วิหารกลางน้ำ ไม่เคยนั่งสมาธิท่ามกลางน้ำ มันแปลกดี สมาธิมันแปลกดี เดี่ยวรู้นั้น เดี่ยวรู้นี้ ต่างพากันเห็นนั่น เห็นนี่ พากันนั่งหลับตา เอาลูกกะตาที่ไหนเห็น ตอบมาหน่อย

พญานาคอย่างนั้น เทพอย่างนี้ ผีอย่างโน้น เทวดาอย่างงี้ โห....นั่งหลับตาแล้วมันบอกว่าเห็น เห็นจริง เห็นจัง หาพยานเห็น อีคราวนี้...คนนั้นก็เห็น คนนี้ก็เห็น

มันเห็นกันเป็นลัทธิ เอาจิตเอาใจ เอาโน้ข้างในเข้าไปเห็น เห็นแล้วเป็นยังไง เอาลูกกะตาเนื้อเห็นวัตถุแจ่มๆ เบ่งๆ ยังเชื่อไม่ได้ ดันเอาใจ เอาอากาศ ไปยืนยันกันว่าใช่จริงๆ เห็นจริงๆ

เห็นโดยไม่ใช่ตาเห็น แล้วเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น ยืนยันไม่ได้ เอาใจเอาความรู้สึกไปยืนยันกันว่าใช่ เลยกลายเป็น พ่อค้าคนกลาง ค้าขายระหว่าง เห็นที่เป็นอากาศทางความคิด มาค้าขายกับบุคคลทั่วไปที่คั่นต้นตอในความเห็นนั้นไม่เจอ

เอาความเชื่อมาขายเป็นเงิน ขายค้นหาความอยาก เพื่อปากเพื่อท้อง เพื่อสรรเสริญยกย่อง แปลงร่างเป็นแม่ มด หมอผี และจอมขมังเวทย์ไป

ความเข้มขลังศักดิ์สิทธิ์อาศัยความไม่รู้เป็นตัวนำ พอรู้ซะแล้วแบบรู้จักจริงๆ ความเข้มขลังนั้นจะคลาญ กลายเป็นเรื่องตลก พุดแบบนี้ท่านจะเชื่อไหม...?

ก็ไม่อยากจะอธิบายเพิ่ม เตียวจะฉีกหนีออกไปจากเรื่องสมาธิจิตอีก...คนตาบอดที่ได้แค่ลูบลำ เอามือเห็น เอาความรู้สึกสัมผัสเข้าไปเห็น มันยังบอกและยืนยันได้กว่า เอาโน้ เอาอากาศ เอาความรู้สึกนึกคิดปรุงแต่ง เข้าไปเห็นซะอีก

คนตาบอดเห็นชัดกว่า ด้วยการคลำ มันยังบอกไม่ค่อยถูกเลย ว่าสิ่งที่คลำอยู่นั้น คืออะไร ถ้าไม่ได้ทำ เครื่องหมายทางใจเอาไว้ก่อน ย่อมรู้ชัดลำบาก

ฉะนั้น เห็นกันอย่างไรที่นิ่งสมาธิที่วิหารกลางน้ำ เป็นการเห็นของคนที่ยังขาดศีล คนที่ยังขาดศีล ก็ยังเป็นคน หลงหนัก คนที่ยังหลงอยู่ จะคิด จะพุด จะทำอะไร ก็ทำด้วยอาการหลงๆ

เมื่อหลงมันก็ไม่จริง มันจริงอย่างหลงๆ คนหลงยอมหาทางออกไม่เจอ เมื่อหาทางออกไม่เจอ จะออกมาชี้ว่า ใช้อย่างนั้น ใช้อย่างนี้

อย่างที่ตัวเองเห็น มันจะเป็นจริงได้ยังไง ต้นตอมันยังหลงอยู่ ผลก็อยู่ในต้นตอที่มันหลงอยู่นั้นแหละ หากจริง ไม่ได้ แต่เอาใจไปยึดไว้ ว่ามันเป็นจริง เป็นจริงแบบหลงๆ และไม่รู้ว่ตัวเองหลงแล้ว

ที่ไม่รู้เพราะมันกำลังเพลินอยู่ ป่ามันสวย น่าอยู่ ดูร่มรื่น เดินชมด้วยความเพลิน มีความสุข ขอแค่รู้ว่าตัวเอง หลงหรือเริ่มหลง แค่นั้นแหละ

ป่าที่สวยงาม น่าเพลิน น่าเสพ กลายเป็นขุมมนรก ที่ต้องทุรนทุรายชวนชวาย ดิ้นรนออกจากป่าให้ได้เสีย ละ....!

บางกลุ่มมานั่งทำสมาธิ หายใจพืดพาดแรงๆ บอกว่านี่คือ วิธี “ไซ้ค ลม” เป็นธรรมะเปิดโลก มันเปิดโลกตรงไหน ไม่เห็นพระพุทธรองค์เจ้าได้ตรัสสอน ว่าไอ้อาการหืดหอบ รวาชาดลมหายใจเช่นนี้ เป็นการทำสมาธิ จิตก้าวไปสู่ความหลุดพ้น

ดูลักษณะเป็นพวกไสยยะ มีดมิต บางลัทธิเขาทำกัน คนป่าบางพวกเขาก็ทำกัน ดูเป็นอาการเดรัจฉานมากกว่าวิธีทางแห่งพุทธะ

ฝรั่งเห็นเข้า พากันตกใจ อาการทำสมาธิแบบนี้ นี่หรือ พุทธศาสนา พุทธะ ผู้มีท่วงท่างามสง่า ดูเป็นเดรัจฉานวิชา เหมือนพวกองค์เจ้าเข้าทรง

อีกพวก พากันเอามือตบตามลำตัวของตัวเอง ผล็วๆ เพี้ยะๆ ตีหน้าอก ตีหน้าขา นี่ก็บอกว่า เป็นธรรมเปิดโลกอีก ทำไมพวกเปิดโลกมันเพี้ยนๆ กันได้ เพี้ยนกันดี

บางกลุ่มบางพวก เขย่าตัว มันบอกว่าเป็นการตีฆาน ตีจากฆานนี้เข้าฆานนี้ เหมือนควมม้า เอามือสั่นเขย่า หายใจแรงๆ ท่าทางเหมือนผีเข้า

ทำอย่างนี้ ฆาน 1 อย่างนี้ฆาน 2 ถ้าอย่างนี้ฆาน 3 ฆาน 4 ปฐมฆานมันยังไม่รู้จักเลย เอาองค์ประกอบลักษณะฆานที่รู้ ที่อ่าน มาเป็นเครื่องชี้ เครื่องดำเนิน ยัดเยียดด้วยทฤษฎีของตัวเอง

แล้วชี้แนะผู้อื่นว่า นี่ฆานนั้น นี่ฆานนี้ ยิ่งเห็นพวกมันบ้า แล้วยิ่ง เวียนหัว มันบอกว่าพระเจ้าสำนักเป็นคนสอน ทำแล้วเห็นผี เห็นนรก เห็นสวรรค์ เอากะมัน

มันพากันบ้าเป็นทึ่มๆ ไม่รู้จัก อะไรวิตก อะไรวิจารณ์ อะไรปิติ อะไรสุข อะไรคืออารมณ์เดียว มันพากันมัวเอา เข้าไม่ได้แม้ฆาน 1 หรือปฐมฆาน แต่มันบอกว่ามันเร่งเกียรได้ถึงฆาน 4 ตูอยากสลบ เอาหัวชบตุต...!

อีกพวก นั่งหลับตาพูดรัวๆ นะ นะ นะ ๆๆ หรือ พะ พะ พะ ๆๆ หรือ พุทธ ๆๆ โธ ๆๆ เป็นการเร่งฆาน มันบอกอย่างนั้น แล้วจะเข้าสมาธิได้เร็ว เสียงงี้ รัวกันระงมแพ

ยิ่งมากันมากๆ เป็นกลุ่มๆ พวกระงม พะ ๆๆ นะๆๆ กันดั่งยิ่งกว่าเหยี้ยที่นี้พืดกัน เหยี้ยแฉวนนี้เตลิตตกใจหมด ไอ้เราก็ต้องเลิกนั่งฟังมันแปลงร่าง

บางพวกพอสนุกได้ที่ เริ่มเลื้อยแถไปตามพื้นแพ ไม่รู้เหยี้ยหรืองูเข้าสิง เป็นลิงเป็นหนุมนานก็มี นางฟ้า นางตะเคียน เทพนั้น เทพนี้ มีหมด

ออกมาเร่ขายความหลังกันหนุกหนาน บางพวกเป็นร่างทรง นั่งนานๆ แล้วเฮี้ยน กลายร่างเป็นเจ้าแม่กวนอิม เป็นร่างกระหรี... เอ๊ย ร่างกาลกิณี... เอ๊ย ผิดอีก เขาเรียกว่าอะไรวะ?

อ้อ...เจ้าแม่กาฬี ทำท่าถลึงตา แลบลิ้นแพล็บๆ ๆ นี่ถ้าเป็นที่สำนักของเขา เป็นได้ดูการร้ายรำระบำหน้าห้อง เจ้าแม่เขาชอบร้ายรำ ดูๆ มันน่าขำดี

ไอ้ตอนรำนี่ ไม่รู้มันซู หรือโซว แต่ใจดีไม่เก็บตังค์ค่าดู ลูกศิษย์ก็ ก้มลงกราบ ขานชื่อ ท่านแม่ๆ นอบน้อมท่านแม่ ไอ้เราเจ้าบ้าน นั่งตั้งนาน พอท่านแม่ลงมาเดินช้เย็บๆ พวกทั้งเราเลย ไอ้ท่านแม่เป็นเจ้าบ้านไปซะแล้ว

บางพวกนั่งหลับตาอยู่ดีๆ ร้องห่มร้องไห้ ไม่รู้ใครไปแห่ตูตม้น อีกรุ่นก็เห็นนั่งกันสงบดี แต่พอตอนจะเลิก ทำเอาเราสะดุ้ง นึกว่าผีเข้า เตรียมแผ่นโศกแน่บลงน้ำอยู่แล้ว

มันบอกว่าเลิกฉาน ต้องเขย่ามือ เขย่าตัว หายใจพืดพาด บางพวกเป็นพระเจ้าตากสิน บางพวกเป็นพระศรีอริยเมตไตรย

บางพวกเป็นเจ้าแม่กวนอิม บางพวกเป็นสมเด็จพระโต ร.5 หลวงปู่ทวด ฮิตๆ และดั่งๆ เป็นซูเปอร์สตาร์ มหานิยมของตลาดทั้งนั้น

ไอ้พวกนี้ หารสรเสรีญ หาตังค์ หาพวก หาคนนะ หาลูกศิษย์ นี่กำลังจะไปกราบนมัสการพุทธสังฆะทั้ง 4 สถาน ไอ้พวกนี้มันจะไปด้วย

เราจะไปทำสมาธิจิตน้อมระลึกคุณองค์ท่านกัน ถ้าไอ้พวกนี้ เริ่มชักกระตุกยิก ๆ ขึ้นมา ก็ไม่รู้ว่าเอาหน้าไปไว้ไหนเหมือนกัน คงได้อายแขกกันมั่ง ไปในนามเราซะด้วย

ที่โน่น ถ้านั่งทำสมาธิแล้ว หากใครเริ่มชักกระตุก กูจะกระโดดเตะก้านคอแม่งมันเลย ข้อหากวนโอ๊ย ไม่รู้กาลเทศะ ที่แพไม่เป็นที่โน่น ก้านคอเคล็ดนะพวกเอ็ง

คุยกันพอสมควร ยังเข้าเรื่องทำสมาธิไม่ได้เลย ต้องขอจบไว้ก่อน มันต้องสาธยายให้เห็นภาพซะก่อน ไม่งั้นไหลลงคลองหมด

คราวหน้าไอ้อาการที่เขย่า อาการแปลกๆ ที่แสดงออกมา จะอธิบายเป็นหลักการย่อๆ ให้ฟัง ว่าทำไมหลายคนจึงทำเช่นนั้น เป็นเช่นนั้น เป็นเพราะอะไร ทำไมถึงนิยมฮิตกัน และทำไมที่นี้ถึงอนุญาตให้ทำ ทั้งๆ ที่ดูไม่ค่อยดีกว่ากันคราวหน้า

มาฟังนิทานกันดีกว่า.....

เต็ดสะมอ เป็นนักสมาธิ พยายามเข้าฌาน 4 พวกบอกว่า ถ้าเข้าฌาน 4 ได้ เมื่อเข้ากองกสิณลม หรือ เข้าวาโยธาตุ จะสามารถอธิษฐานจิต ทำของหนักให้กลายเป็นเบา

ยกลอยด้วยพลังจิตให้เคลื่อนย้ายได้เหมือนในหนัง เขาเพิ่งหินก้อนเบ้อเร่อหน้าบ้านทุกวัน หินขนาด 2 ตัน ไม่เคยขยับ มีแต่เต็ดสะมอขยับก่อนทุกที

เขาอยากสำเร็จวิชานี้ จึงตั้งต้นออกเดินทางไปเสาะหาอาจารย์ชี้แนะ ในที่สุดก็พบ เป็นฤๅษีผู้มีฌานตบะแก่กล้าในขุนเขาใหญ่ ท่ามกลางป่าลึก

เต็ดสะมอดีใจมาก เขาเสาะแสวงหาอาจารย์ทรงฌานด้วยความยากลำบาก อาจารย์กำลังหายใจพืดฟาดออกจากฌาน เกร็งฝ่ามือตันลมไปข้างหน้า ค่อยๆ ผ่อน เต็ดสะมอพอใจมาก แม้จะมีกลิ่นพร้อมเสียงประกอบซาวด์แทรกด้วยก็ตาม

อาจารย์ฤๅษีบอกว่า การจะทำให้หินเคลื่อนย้ายได้ มันต้องใช้เวลาดึก ก่อนอื่นต้องไปเอายอดบัวหิมะที่ขั้วโลกมาชะก่อน การเดินทางก็แสนยากลำบาก ต้องใช้เวลาถึง 2 ปี จึงจะไปถึง

ไปแล้วก็ต้องรอเก็บดอก ซึ่งออก 3 ปีต่อครั้ง กลับมาประกอบพิธี การทำพิธีก็ต้องเข้าสมาธิจิต พงอยู่ 7 ปี เพื่อให้บัวหิมะแห้งกลายเป็นหิน ด้วยอำนาจแห่งฌานชั้นสูง

เป็นหินแล้วจึงนำมาป่นทำเป็นผงยา และลงคาถาอีกร้อยแปด เมื่อเสร็จเรียบร้อย ให้เดินทางไปกลางทะเลลึก ดำน้ำลงไปใต้สะดือทะเล หาขี้สะดือทะเลให้พบ

ใช้มือถูๆ แล้วหยิบออกมา ให้นำเอาหินป่นของบัวหิมะกับขี้สะดือทะเลผสมกัน ปั่นกลมๆ เป็นลูกกลอนพกเก็บไว้ ทำแค่นี้ สิ่งที่เต็ดสะมอต้องการ ก็จะสมดังความปรารถนา

เต็ดสะมอยินดี เขาฝึกอยู่เป็นเวลาหลายสิบปี จนได้ในสิ่งที่อาจารย์ฤๅษีบอก อาจารย์ฤๅษีแก่แล้วกำลังใกล้ตาย เต็ดสะมอฝึกมานาน

และแอบใช้วิชาที่ฝึกมาเพ่งก้อนหินเล็กๆ ทุกวัน มันก็ยังไม่เคยขยับซักที นี่อาจารย์ก็ใกล้ตาย สงสัยยังขาดเคล็ดวิชาสุดท้าย จึงเข้าไปหาอาจารย์ และถามเคล็ดวิชา

อาจารย์ฤษีห่องมมากแล้ว หายใจไม่ค่อยจะเข้า เข้าแล้วก็ไม่ค่อยอยากจะออก เหลืออีกไม่กี่ฟีด ก็จะมีขาดใจ มองหน้าเต็ดสะมอ บอกเคล็ดวิชาสุดท้ายในการยกหินหนัก 2 ตัน โดยที่ลูกศิษย์ไม่ต้องใช้แรง

“แกเอาวิชาที่เรียนไปเปิดสำนัก เมื่อมีลูกศิษย์มาเรียนเยอะๆ ให้เอาบัวหิมะอันหายาก ทำยาก ได้ยาก ขายให้พวกมัน เมื่อได้ตั้งค้มา ให้เอาตั้งค้ไปจ้างรถเข็นยกหินก้อนนั้น แกแค่มองเฉยๆ ก้อนหินจะลอยไปจากหน้าบ้านแก โดยที่แกไม่ต้องออกแรงยก”

เต็ดสะมอ อ้าปากค้าง

มองอาจารย์ทำเสียง คร่อก แล้วตายจาก....??

